

Serrano med paatagen Forbauselse, idet han pegede paa Conchas Paaklædning; »De har nok taget Dem en ordentlig Morgenlur idag!» Serrano, der vidste, hvor tidlig hans gamle Krigskammerat var paaferde, havde besluttet at overraske ham, og Spøgen lykkedes fuldstændig. Marskalk Concha glemte ganske at skjende paa sine Officerer, gjorde mange Undskyldninger for sin Chef, skyndte sig at tage sin Uniform paa og drog afsted med Serrano for at tage Localiteterne i Øiesyn.

Marskalk Concha havde knap været en halv Snes Dage ved sit Corps, førend han var rede til at rykke i Marken. Carlisterne havde besat og befæstet en Række Høie paa den høire Bred af Floden Somorrostro, der løber i Havet sydfor Portugalete, Bilbaos Udhavn. Det er en meget malerisk Egn. Den ene Klippetinde hæver sig over den anden, næsten paa enhver af Toppene ligger der en lille Landsby, og mest iøinefaldende er San Pedro Abanto, hvis Kirke kan sees i lang Afstand. Her havde Carlisterne deres stærkeste Stilling, og Kampens Udfald beroede paa, om de kunde holde den eller bleve tvungne til at rømme den. Den 25de, 26de og 27de Marts havde Serrano ført sine Tropper over Floden og forsøgt paa at tage Høiene med Storm; men skjøndt Angrebet understøttedes af et stærkt Artilleri, hvorpaa Carlisterne saagodtsom alene kunde svare med Geværskud, slog det ganske fejl. Serrano havde kun været istand til at tage enkelte af de laveste Punkter i Nærheden af Floden, medens Hovedstillingerne forbleve i Carlisternes Hænder, og efterat hans Tropper havde lidt store Tab under Forsøget paa at trænge op til San Pedro Abanto, saae han sig nødt til at afbryde Kampen. De Erfaringer, som Serrano ved denne Leilighed gjorde, overbeviste ham om, at det vilde være umuligt eller ialtfald kræve de største Offere af Menneskeliv at drive Carlisterne ud af deres Stillinger ved et Frontangreb, og det tredje Corps, som commanderedes af Concha, skulde derfor gaae uden om dem, tage dem i Flanken og tvinge dem til at rømme Pladsen, naar de ikke vilde udsætte sig for at blive angrebne i Ryggen. Denne Bevægelse, der begyndte den 28de April, lykkedes fuldstændigt. Ved en combineret Fremrykken af det tredje Corps, i Forening med en Del af de to øvrige Corps, bleve Carlisterne saa at sige manoevrerede ud af deres Stillinger, og efter fire Dages Forløb besatte Serranos Tropper uden Kamp den frygtelige Stilling ved San Pedro, tilligemed den Vest herfor liggende Høi San Fuentes og Santa Juliana, lige sydfor San Pedro Abanto. Den 1ste Mai om Morgenen overraskedes Regeringens Tropper ved, at deres Ild slet ikke blev besvaret, og fra de Afdelinger, som paa Grund heraf sendtes ud for at recognoscere, indløb der Melding om, at Fjenden havde trukket sig tilbage. Hermed var Kampen afgjort; endnu samme Dag tog Serrano sit Hovedkvarter i Portugalete, og den carlistiske General Elio gav Befaling til, at Bilbaos Beleiring skulde hæves. Der var under de fire Ugers factiske Vaabenhvile imellem de to Hære gaaet Rygter om, at Serrano havde indledet Underhandlinger med flere af de vigtigste carlistiske Generaler, og man troede endogsaa en Tid, at det vilde lykkes ham at opløse Don Carlos' Hær uden Sværdslag. Den Maade, hvorpaa Seiren blev vunden, har atter kaldt disse Rygter tillive, og i Madrid anseer man det ikke for usandsynligt, at Marskalken har haft hemmelige Forbundsfaeller i Fjendens Leir. Denne Formodning bestyrkes af en carlistisk Rapport, hvori Grunden til Carlisternes Nederlag fornemmelig tilskrives den Omstændighed, at General Velasco, der havde faaet Befaling til at rykke frem med fire Batailloner for at dække San Pedro imod Flankeangrebet, ikke efterkom denne Ordre.

Den 2den Mai, Aarsdagen for Opstanden i Madrid i 1808 og derfor en national Festsdag i Spanien, holdt Marskalk Concha sit Indtog i Bilbao. De tappre Indbyggere, som i 39 Dage havde udholdt Bombardementet, modtog deres Befriere med overstrømmende Jubel. Selv den usleste Vraa var smykket med et eller andet Glædestegn, en Uendelighed af Flag vaiede fra Husene, Balconerne vare rigt decorerede med Tæpper og andre Draperier, og en Regn af Blomster og Krands faldt ned over Conchas Soldater, da de under Klokkeringning og Kanonsalver holdt deres Indtog i den jublende Stad. Alle Ulykker og Lidelser vare i et Nu glemte, og dog havde Indbyggerne gaaet uhyre Meget igjennem. Der havde i de sidste Dage endogsaa været Mangel paa Brød, istedetfor hvilket man havde maattet lade sig nøie med Bønner og Mais, og Kjødet var steget til ligesaa fabelagtige Priser som i de sidste Uger af Paris' Beleiring. Byen har lidt frygtelig; mange Huse ere blevne fuldstændig ødelagte, og der findes kun enkelte, som ikke ere blevne ramte af Bomberne. Dog skulde det ikke blive herved. Bilbaos Befrielse skæmmedes af et Træk, som ret er karakteristisk for de spanske

Borgerkrige. Beleiringstropperne vare neppe dragne bort, førend de Frivillige i Staden gave sig til at plyndre og afbrænde en Mængde Huse, hvis Eiere eller Beboere mistænktes for at være hemmelige Tilhængere af Don Carlos, og hverken de civile eller de militaire Autoriteter havde Magt til at standse dette Uvæsen. Ogsaa udenfor Staden bleve mange Huse afbrændte af samme Grund, saa at Omegnen var ganske oplyst, da Mørket faldt paa.

Marskalk Serrano har efter Bilbaos Befrielse begivet sig til Madrid, og Marskalk Concha er nu høistcommanderende General over hele den spanske Nordhær. Concha, der efter Seiren tog sit Hovedkvarter i Portugalete, hvor han vilde forsyne sig med Levnetsmidler og Munition til det forestaaende Felttog, har endnu en vanskelig Opgave at løse, hvor meget end Bilbaos Undsætning har styrket Regeringens Stilling og hans Troppers Selvfølelse. Carlisterne have ikke lidt synderlig Tab i den Kamp, som gik forud for deres Tilbagetog, og den 10de Mai vare de allerede igjen begyndte at gaae offensivt tilværks.

Blandt de carlistiske Førere, der besøgte den republikanske Leir under den to Dages Vaabenhvile kort før den sidste afgjørende Kamp, var der maaskee ingen, der vakte saa almindelig Opmærksomhed, som Don Diego, Marques de Villadarias og Don Tristan de Barrantes. Den Førstnævnte er en af det carlistiske Parties mest hengivne Tilhængere; det er en Mand, som er en kjær Gjest i de mest aristokratiske Kredse baade i Madrid og i Paris, men som er blandt de Første til at give Møde, naar Don Carlos anseer Øieblikket gunstigt til at forsøge paa at sætte sine Fordringer igjennem med Vaaben i Haand. Hvor Kampen er heded, kan man være vis paa at træffe den gamle Marquis i Spidsen for den fjerde Bataillon af de tapre Navarresere, der elske ham indtil Afguder og kalde ham »Bataillonens Fader». Alle ere enige i at berømme ham for hans tiltalende og imponerende Ydre, og i at lovprise hans ædle og aabne Charakter. En af hans Sønesønner tjener under ham som Fændrik.

Don Tristan de Barrantes, Søn af den bekjendte Greve de Barrantes, er endnu en ganske ung Mand, der ogsaa hører blandt Don Carlos' Trofasteste. Han har lige fra Felttogets Begyndelse tjent som Adjutant hos den nys faldne General Andechaga. Ved sit Besøg i de republikanske Linier vakte han navnlig Opmærksomhed ved sin pragtfulde Uniform, der vist forøvrigt ikke er saa ganske svarende til den, der er foreskrevet for det carlistiske Rytteri.

De carlistiske Soldater ere i Almindelighed meget tarveligt klædte, og det er egentlig kun ganske enkelte Batailloner, man kan kalde uniformerede; de fleste Soldater optræde derimod i de mest forskjellige Dragter: nogle bære graae Kapper af samme Slags som de franske Mobilgardister, medens Andre bære blaae Kapper, ligesom den republikanske Armees Soldater; Mange vise sig i deres Nationaldragter, og en stor Del af Don Carlos' Krigere bære den bekjendte Faareskindspels (*samarra*). Men i Eet ligne de dog Alle hverandre: Alle bære de den historiske Barrot (*boina*), blaa eller rød, med eller uden Kvast; paa denne Barret er der anbragt et Messingskilt (*chapa*) med Indskriften: »*Voluntarios de Dios, Patria y Rey*» (Guds, Fædrelandets og Kongens Frivillige).

Officererne ere, i Modsætning til Soldaterne, næsten elegant klædte: blaa Frakke, røde Benklæder, langskafede Støvler eller Gamacher. Ligesom de Menige bære ogsaa Officererne Barret, med Sølveller Guldskilt efter deres forskjellige Grader. Mange bære endnu den Uniform, der er foreskrevet for den spanske Hærs Officerer, og Adskillige ere iførte Faareskindspels, men særdeles elegant udstyret.

„Blod”.

(Af B. C.)

»Det store Spørgsmaal om Wendrich jun.s Stormhuer til Dreng» har yderligere formørket den alt i Forveien stormfulde europæiske Horizont, og i Forbindelse med de andre store Spørgsmaal, som staae paa Dagsordenen, bidrager det Sit til at formindske Haabet om en fredelig Løsning, idetmindste i en ikke altfor urimelig fjern Fremtid. Det er kommet pludseligt og uventet, uden Forberedelse, uden Møder og Debatter, uden Spaltning af Høire og Venstre, eller af »Huer og Hatte»; men det er der nu engang, født af Situationen, som det hedder i Frasen; udsprunget af en Hattemagers Pande som Minerva af Jupiters.

Og dog — hvor utroligt det end lyder — det

store Spørgsmaal om Wendrich jun.s Stormhuer til Dreng er næsten for Intet at regne mod det store Spørgsmaal om »Blod». — Nu kommer det som bekjendt ikke blot an paa Sagens Hvad, som det hed i gamle Dage, men ogsaa paa dens Hvorledes, og derfor skal jeg anføre, hvorledes jeg er kommen til at behandle dette store Spørgsmaal.

En Aften, som jeg bedst sidder og læser Bladene, kommer min Ven, Procurator Callesen, hen og slaer mig paa Skulderen. »God Aften, B. C.», siger han, »Tak skal Du have, fordi Du satte mig i Gabe-stokken forleden.»

»Dig i Gabestokken?» udbryder jeg forbauset.

»Minsæl ja,» siger han — »tænk Dig om. Læser jeg ikke din Artikel om »Beständig Borgerlighed» og finder min egen Sal beskrevet; om det saa er den forgyldte Dandserinde, jeg forærede min Kone ifjor Jul, saa figurerer hun deri.»

»Vær nu rimelig, bedste Callesen. Jeg har aldrig tænkt paa din Sal; det var jo kun et idealt Gjennemsnit.»

»Et idealt Gjennemsnit!» gjentager han med ubeskrivelig Haan. »Nei, hør veed Du hvad, Vrævl har vi nok af — han siger aldrig »Vrævl», men meget hyppigt »Vrævl» — men det var ikke det, jeg vilde tale med Dig om; siig mig engang, naar er Du bleven Aristokrat?»

»Du taler i Gaader, o Kallias!»

»Aldeles ikke. Din Artikel om »Beständig Borgerlighed» var et fuldblods Indlæg for Aristokratiet. Man har da Øine i Hovedet. Men det vil jeg dog sige Dig, at alt Det om Adelen var noget Vrævl; for den Ting er klar, at det ene Menneske er indvendig ligesom det andet.»

»Men udvendig da?»

Han svarer kun med Taushed. Det er hans allerfarligste Punkt. Nævn blot et adeligt Navn i Callesens Paahør, og han er Fyr og Flamme! Skjøndt han i det Hele taget er en godmodig tæt lille Karl, en gesvindt lille Mand, som Spækhøkeren siger, saa behøver han kun at høre et adeligt Navn for at arbeide sig op i en Dynamit-Tilstand, hvori han truer sig selv og Andre med Sprængning.

»Hør nu eet Ord saa godt som ti, Callesen,» siger jeg; »Du maa betænke, at man dog virkelig ikke saaledes» — disse Ord betoner jeg som Argumentets egentlige Nerve — »at man dog virkelig ikke saaledes kan oversee al Tradition og kaste Vrag paa Fortidens ærværdige Minder.»

»Bah! — Vaas!» siger han, idet han i sin Ildfuldhed sparkede med sit buttede Ben til Bordet foran os, saa Bakker og Glas dandse og klingre. Opvarteren kommer farende.

»Det er Ingenting,» siger han med en Overlegenhed, som om han selv var Aristokrat.

»Ah!» siger Opvarteren med et sindssvært Smil og forsvinder.

»Ja, min gode Callesen, om den Sag blive vi neppe enige; men jeg skal forsøge at give Dig et Indlæg i Sagen, dersom Du tillader, at jeg i en *prologus galactus* stiller Dig selv i Spidsen og i fornødent Fald tager Dig lidt i Skole.»

»Værsgo,» siger han; »det gad jeg nok see; men nu ingen af dine sædvanlige Konster; lad os faae rene Ord for Pengene.»

Saaledes kom jeg da ind paa denne Sag, og valgte Overskriften »Blod», fordi det netop er dette Ord, der rammer Sømmet paa Hovedet eller Hovedet paa Sømmet, ganske som man behager. Er der Noget, hvorom den Talemaade gjelder, at det ligger i Blodet, saa er det Adel og Adelskab; kun at man forstaaer det paa den rette Maade. Det vilde ganske vist kun hjælpe lidt, om Nogen undersøgte Blodet i adelige Aarer og i ikke-adelige Aarer; thi det seer efter alle Fysiologers og Chemikers Vidnesbyrd ganske ens ud, og derfor er det kun et Slag i Luften, naar min Ven Callesen af og til udbryder: »Skær dem op, og see om Du finder nogen Forskjel!» For ikke at tale om, at denne Fremgangsmaade vilde være barbarisk, selv for Besvarelsen af et saa stort Spørgsmaal, vilde den tillige være frugtesløs. Men undersøg en kløgtig Mands Hjerne og undersøg Hjernen paa en almindelig Gjennemsnitsdosmer, og De vil heller ingen Forskjel finde. See, deri stikker Knuden. Ligesom Hjernen i Almindelighed er ens hos de Mange, medens alligevel den Ene er klog, den Anden dum; saaledes er ogsaa Blodet i Almindelighed ens hos de Mange, og dog er den Ene adelig, den Anden borgerlig. Ligesom Forstanden er Hjernens usynlige Indbygger, saaledes ligger ogsaa Adelskabet paa usynlig Maade i Blodet. Og derfor er og bliver det haabløst, naar man forsøger at slaae en Streg over det. Ingen Grundlov kan drage det ind, ingen Aareladning tappe det ud; thi det er der ifølge en Naturlov, og soutenerer sin Existens med den for Naturen eiendommelige Seiheid. Intet Blod er saa tyndt, at det jo er tykkere end Vand — faaer man nogetsteds denne Sandhed skjøn-